

LÁBJEGYZET HELYETT

PÁRATLAN OLDAL - LXIII. évfolyam, 14. szám, 2019. április 5.

A „...hazudni nem szabad” – Deák Ferenc-i mondás áll a 2013-ban a kormány által gründolt új tudományos műhely, a Veritas Történetkutató Intézet főoldalán. Egyik jeles kutatóját mutatja be a *Magyar Napló* legutóbbi számában. (Kopácsy Gergely interjúja a 2019. márciusi számban [Nyitott műhely]: *Istenhegytől Óbudáig, Kádár János puszijától a YouTube-ig – egy „határtalan” történészről spektrumai*. Interjú Tóth Eszter Zsófiával.)

A mikrotörténelem-írás, az interjúzás méltán elismert szakértőjének portréját rajzolják meg ebben a lapszámban, kiemelve a címlapra is „a levéltárak porában megbújó (...) történetek” kutatóját.

Mi is a gondom ezzel a sok apró részletre kiterjedő írással? Talán legfőképpen az, hogy éppen azt nem találom meg benne, ami a sokat idézett, már-már elcsépelet *veritas* szó jelentéstartalma: az igazság, az őszinteség, a valóság.

Életúttörténet, így elvárható, hogy valamennyire teljes legyen: az, hogy az egyetemről szinte rögtön a Veritas kutatóintézetbe röppült TEZS, elég sajátos értelmezése a valóságnak. Talán a történelmi pályáját segítő, de legalábbis elindító Politikatörténeti Intézetet (1999–2009, tudományos munkatárs) kiradírozza a CV-jéből, mint az utána következő levéltárosi munkát is az Országos Levéltárban (2009–2014, főlevéltáros). Persze érthető, ha értelmezni akarjuk a jelenkori történéseket, a karrierváltások hátterét, a „behódolás művészetét”, egyszóval mindazt, ami a mai magyar értelmiséget alapjaiban jellemzi.

Valóban érthető? Akkor, amikor a következő mondat kerül a szövegbe: „nagyon vonzott, hogy források alapján dolgoznak a történészek, a lábjegyzetekkel kiterítjük kártyáinkat az olvasónak, visszakövethető a munkánk” (54. oldal).

És most, a jelen esetben magam is éppen ezt tettem!